

Čj. UOOU-01652/13-20

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako příslušný odvolací orgán podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 16. srpna 2013 podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, takto:

Rozklad účastníka řízení, SOLUS, zájmové sdružení právnických osob, se sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4, IČ: 69346925, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-01652/13-13 ze dne 4. června 2013, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 2. dubna 2013. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) MVDr. Františkem Bartošem ve dnech 7. června 2012 až 24. srpna 2012.

Na základě shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 4. června 2013 rozhodnutí čj. UOOU-01652/13-13, kterým rozhodl, že účastník řízení spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. tím, že jako správce osobních údajů neakceptoval vyjádření nesouhlasu ..., se zpracováním osobních údajů a zpracovával tak jeho osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště, rodné číslo, výše dlužné částky po splatnosti, datum vzniku prodlení, datum registrace v informačním systému, datum zaplacení dlužné částky, datum poslední změny a jméno věřitele bez jeho souhlasu od 12. prosince 2011 do 26. října 2012, a dále neakceptoval vyjádření nesouhlasu ... se zpracováním osobních údajů a zpracovával tak jeho osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště, rodné číslo, výše dlužné částky po splatnosti, datum poslední aktualizace a identifikace věřitele bez jeho souhlasu od 20. února 2012 nejméně do 13. listopadu 2012, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Za tento správní delikt byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 20.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů konstatoval, že účastník řízení zpracovával v případě ... jeho osobní údaje na základě souhlasu, který udělil v souvislosti s uzavřením smlouvy o osobní půjčce univerzální se společností Raiffeisenbank a.s. Jeho prodlení se splacením části závazku trvalo do 26. října 2009, kdy svůj dluh splatil. Dne 12. prosince 2011 zaslal ... prostřednictvím elektronické pošty účastníkovi řízení žádost o vysvětlení, na základě jakého právního titulu zpracovává jeho osobní údaje, a dále sdělil,

že odvolal svůj souhlas se zpracováním osobních údajů a jejich poskytování třetím stranám a požádal o odstranění vzniklého protiprávního stavu. Za účastníka řízení odpověděla ... Společnost pro informační databáze, a.s. (zpracovatel pro účastníka řízení), která mu sdělila, že je v negativním registru SOLUS vedena informace, že není aktivním dlužníkem, a po třech letech od data úhrady dojde k jejímu výmazu. V případě ... poté ze spisového materiálu vyplývá, že dne 20. února 2012 prostřednictvím elektronické pošty vyjádřil svůj nesouhlas se zpracováním osobních údajů v negativním registru SOLUS a požádal o jejich výmaz. Tyto osobní údaje účastník řízení přitom zpracovával na základě souhlasu z úvěrové smlouvy ... se společností Home Credit a.s. Za účastníka řízení odpověděl opět jeho zpracovatel (Společnost pro informační databáze, a.s.), který uvedl, že údaje zpracovává s jeho výslovným souhlasem a při splnění kritérií pro zařazení. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že účastník řízení má registrováno zpracování osobních údajů pouze se souhlasem subjektu údajů.

Účastník řízení se k předmětu řízení vyjádřil písemně dne 15. dubna 2013 a dne 29. dubna 2013.

Shora uvedená zjištění správní orgán prvního stupně posoudil tak, že účastník řízení je správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Jako takový může dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektu údajů nebo na základě výjimek uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. Účastník řízení přitom dle správního orgánu prvního stupně souhlasem subjektů údajů nedisponoval od okamžiku jeho odvolání a na zpracování se ani nevztahuje žádná z výjimek.

Správní orgán prvního stupně se dále vypořádal s vyjádřením a námitkami účastníka řízení uvedenými v jeho vyjádření. Nejprve konstatoval, že v daném případě nedošlo k zániku odpovědnosti za správní delikt, neboť jednání, pro které je řízení vedeno, je tzv. trvajícím správním deliktem. V takovém případě počíná běžet lhůta pro zahájení řízení o správním deliktu od okamžiku ukončení jednání; v daném případě počalo udržování protiprávního stavu účastníkem řízení odvoláním souhlasu a trvalo v případě ... do 26. října 2012 a v případě ... nejméně do 13. listopadu 2012.

Dále se správní orgán prvního stupně zabýval aplikací ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. na předmětné zpracování. Přitom vycházel mimo jiné z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a související judikatury, přičemž konstatoval, že vzniklý zásah do soukromí je neproporcionální a důvody uváděné účastníkem řízení nedostatečně závažné, aby bylo možné ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. aplikovat. Dále správní orgán uvedl, že nepopírá přínos negativního registru SOLUS pro účastníka řízení a jeho členy, ani nijak nevylučuje jeho existenci, pouze je třeba, aby byl upraven speciální právní úpravou. Bez této úpravy je zpracování možné pouze se souhlasem subjektu údajů, tedy tak, jak účastník řízení registr provozuje (resp. to alespoň deklaruje) od počátku. Stanovisko Ministerstva vnitra správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako zasahování do nezávislosti Úřadu, a proto jej považoval za irelevantní. Stejně vyhodnotil i stanovisko České národní banky, neboť Úřad sice nepopírá přínos registru, ale je třeba jej provozovat v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. Dále se správní orgán prvního stupně zabýval otázkou zásahu do soukromí, kdy konstatoval, že ten je představován skutečností, že konkrétní osoba by byla vedena v negativním registru bez svého souhlasu či jiného zákonného důvodu. Záznam v negativních registrech je bezpochyby způsobilý k závažné újmě na právech dotčené osoby, a proto je třeba při jeho provozování udržovat maximální míru garance práv subjektů údajů. Dále uvedl, že osobní údaje jsou vkládány do registru bez existence autoritativního soudního rozhodnutí, což také musí vést ke zvýšené obezřetnosti z hlediska ochrany práv dotčených subjektů údajů. K odkazům na stanovisko č. WP 164 pracovní skupiny zřízené podle čl. 29 směrnice 95/46/ES konstatoval, že vychází z toho, že vedení databáze zahrnující úvěrovou historii je právním předpisem v příslušném

členském státě upraveno, což není případ České republiky. Tomu odpovídá také závěr stanoviska č. WP 65. Správní orgán prvního stupně tedy dospěl k závěru, že právo na ochranu soukromí převáží nad zájmem na ochranu práv jednotlivých členů účastníka řízení. Negativní registr SOLUS představuje značný zásah do soukromí a naproti tomu vedení registru je sice vhodným, nikoli nutným pomocníkem v jejich podnikatelské činnosti. Pokud by bylo vedení registru ve veřejném zájmu, musel by být poté upraven zákonem, jako k tomu došlo v případě bank.

Další okruh námitek účastníka řízení se týkal otázky odvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů, přičemž správní orgán prvního stupně konstatoval, že odvolání souhlasu je jednostranným právním úkonem, na který je třeba pohlížet dle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle kterého může každý činit, co není zákonem zakázáno. Správní orgán prvního stupně poté odmítl argumentaci účastníka řízení změnami v relevantních částech zákona č. 101/2000 Sb., přičemž uvedl, že novelizace provedená zákonem č. 439/2004 Sb. měla za cíl uvést zákon č. 101/2000 Sb. do souladu se směrnicí 95/46/ES, a proto byla možnost si dohodnout neodvolatelnost souhlasu vypuštěna. Správní orgán prvního stupně dále odkázal na stanoviska pracovní skupiny zřízené dle čl. 29 směrnice 95/46/ES, ze kterých vyplývá, že na evropské úrovni není pochyb o tom, že je souhlas kdykoliv odvolatelný. Proto také správní orgán prvního stupně odmítl závěry účastníka řízení týkající se obecně problematiky právního úkonu, konkrétně odkazy na úpravu § 43a a 43b občanského zákoníku, neboť ty se týkají problematiky uzavírání smluv, tedy dvou či vícestranných právních úkonů. Správní orgán prvního stupně také neakceptoval, že by uvedené stanovisko mělo být pro účastníka řízení překvapivým a nepředvídatelným, neboť tento závěr nevyplývá z žádného z jeho správních či kontrolních výstupů a naopak z veřejně publikovaných stanovisek (č. 2/2008 a č. 2/2011) neodvolatelnost souhlasu jednoznačně vyplývá. Legitimní očekávání poté nemohlo dle správního orgánu prvního stupně účastníkovi řízení vzniknout ani z jím uváděných vyjádření Úřadu, údajné nečinnosti Úřadu, nebo z článků publikovaných zaměstnanci Úřadu v odborné literatuře.

Správní orgán prvního stupně se také vypořádal s argumentem účastníka řízení, který srovnával předmětné zpracování se závěry Úřadu při kontrole zpracování při využívání lyžařských vleků za účelem ochrany majetkových práv jejich provozovatelů. K tomuto uvedl, že porovnání těchto dvou zpracování není možné, a to právě z důvodu rozdílného zásahu do soukromí, a to jak v rozsahu a charakteru osobních údajů, tak v tom, že účastník řízení zpřístupňuje údaje dalším subjektům, zatímco provozovatelé lyžařských vleků nikoliv.

Uloženou výši sankce poté správní orgán prvního stupně odůvodnil přítěžujícími okolnostmi spočívajícími v nerespektování autonomie vůle subjektu údajů a vzniklém následku do soukromí. Dobu trvání ani způsob protiprávního jednání nevyhodnotil ani jako přítěžující, ani jako polehčující okolnost. Polehčující okolností poté byl počet dotčených subjektů údajů, a také některá vyjádření Úřadu.

Rozhodnutí čj. UOOU-01652/13-13 ze dne 4. června 2013 bylo doručeno účastníkovi řízení dne 5. června 2013. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení faxem dne 19. června 2013 rozklad, který potvrdil písemným podáním doručeným Úřadu dne 20. června 2013; rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.

V podaném rozkladu účastník řízení uvádí, že skutková podstata správního deliktu nebyla z jeho strany naplněna, a to jelikož je oprávněn zpracovávat předmětné osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, dále, že souhlas se zpracováním osobních údajů dle zákona č. 101/2000 Sb. je neodvolatelný a že rozhodnutí je v rozporu se zásadou ochrany veřejného zájmu.

Účastník řízení uvádí, že závěr o tom, že na zpracování nelze vztáhnout ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., považuje za nezákonný. Zpochybňuje přitom

údajný závěr napadeného rozhodnutí o neexistenci legitimního očekávání účastníka řízení o použití této výjimky, a to na základě jím zavedené praxe (resp. praxe jeho členů) vyžadování souhlasu se zpracováním osobních údajů. Uvádí, že jeho členové byli vedeni snahou o co nejotevřenější a nejtransparentnější přístup ke svým zákazníkům, a proto si obstarávali nepotřebné souhlasy. Tyto souhlasy poté přirovnává k občanské zdvořilosti. Účastník řízení považuje za absurdní údajný závěr Úřadu, že získání souhlasu, jež zákon nevyžaduje, vede ke ztrátě zákonného oprávnění zpracovávat osobní údaje na základě výjimky. Dále uvádí, že negativní registr SOLUS zřídil v roce 1999 před účinností zákona č. 101/2000 Sb. a v této době jej provozoval bez souhlasu subjektů údajů, následně vzhledem ke znění ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. („nezbytné pro ochranu práv správce“) neměl jinou volbu, než zpracovávat osobní údaje na základě souhlasu. S ohledem na úspěšně zavedenou praxi sběru souhlasů tak poté postupoval i nadále. Odkazuje také na princip maximální harmonizace směrnice 95/46/ES vyplývající z judikatury Soudního dvora Evropské unie a také na vyjádření Úřadu sp. zn. LEG-6246/09-13/ZVA.

Na podporu svého tvrzení poté účastník řízení odkazuje na plnění povinnosti odborné péče, a to vyplývající z § 66 odst. 2 a § 567 odst. 2 obchodního zákoníku, v případě některých členů také z § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, či zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku. Upozorňuje také na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 1726/2006.

Ve vztahu k povinnosti posouzení úvěruschopnosti spotřebitele dle zákona č. 145/2010 Sb. účastník řízení uvádí, že pokud ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona uvádí nezbytnost nahlédnutí do databáze jako podmínku takového nahlédnutí, je nezbytná i existence databáze a zpracování osobních údajů v ní. Použití slov „je-li to nezbytné“ tak dle účastníka řízení odkazuje na aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a vyplývá z něj, že zákonodárce předpokládá existenci předmětných databází. Posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je nejen povinností věřitele podle zákona č. 145/2010 Sb., ale zároveň jeho oprávněným zájmem, který jej opravňuje ke zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. Účastník řízení je toho názoru, že důvody, proč napadené rozhodnutí neakceptuje požadavek nezbytnosti v § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. jako základ nezbytnosti dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., nejsou uvedeny přezkoumatelným způsobem.

Dále účastník řízení v rozkladu spatřuje rozpor rozhodnutí se směrnicí 2008/48/ES, neboť výše uvedená povinnost dle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. je transpozicí čl. 8 odst. 1 této směrnice. V této souvislosti ovšem účastník řízení pouze opakuje své předchozí argumenty o oprávněných zájmech na vedení registru dlužníků. Dále uvádí, že povinnost vyplývající ze směrnice 2008/48/ES se nevyčerpává pouze tím, že členský stát určitou činnost věřitelům nařídí; smyslem směrnice není, aby byly vytvořeny formální právní předpisy vyžadující určitou činnost, ale aby k této činnosti skutečně docházelo, tedy aby věřitelé v případech, kdy je to nezbytné, posuzovali úvěruschopnost spotřebitele i na základě vyhledávání v příslušné databázi. Pokud Česká republika, resp. Úřad, znemožní věřitelům posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů požadovaným způsobem, dojde ze strany České republiky k protiprávnímu popření cílů uvedené směrnice. Poznámku správního orgánu prvního stupně, že členy účastníka řízení jsou i subjekty, jejichž činnost se zákonem č. 145/2010 Sb. neřídí, nepovažuje účastník řízení za smysluplnou, neboť je třeba, aby pro posouzení úvěruschopnosti spotřebitele registr obsahoval relevantní informace o každém jeho závazku po splatnosti (v tomto odkazuje na stanovisko České národní banky).

Účastník řízení považuje rozhodnutí také za v rozporu se směrnicí 95/46/ES; v daném případě odkazuje především na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci ASNEF (C-468/10 a C-469/10) a uvádí, že závěry Úřadu jsou kategorickým a obecným vyloučením možnosti zpracování osobních údajů ze strany účastníka řízení a jeho členů bez souhlasu

subjektu údajů podle čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES. Zároveň závěry Úřadu o nutnosti souhlasu se zpracováním znamenají neumožnění vyvážení proti sobě stojících práv a zájmů, protože Úřad chybně kategoricky upřednostňuje právo na ochranu soukromí podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Účastník řízení uvádí, že pokud členský stát může zavést zvláštní úpravu, která by umožnila zpracování osobních údajů spotřebitelů v takovém registru bez souhlasu spotřebitele, je takové zpracování možné na základě transpoziční úpravy [zde § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.] či dokonce přímého účinku směrnice 95/46/ES i bez takové zvláštní právní úpravy. Pokud naopak takové zpracování není možné bez zvláštní právní úpravy, nebylo by možné takovou zvláštní právní úpravu přijmout, protože by to znamenalo, že Česká republika, v rozporu s právním názorem v rozsudku ve věci ASNEF, prostřednictvím dalších požadavků pozměňuje rozsah jedné ze zásad upravených v čl. 7 směrnice 95/46/ES.

Dále se účastník řízení vyjadřuje k nezbytnosti zpracování a otázce alternativních možností. Účastník řízení uvádí, že správní orgán prvního stupně nesprávně aplikuje test nezbytnosti obsažený v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. V této souvislosti odkazuje na anglické a francouzské znění, ze kterého dovozuje, že slovo nezbytné bylo použito jako překlad slov *necessary*, resp. *nécessaire*. Zatímco v češtině by nuance slov mezi nezbytný a nevyhnutelný mohla zaniknout, v angličtině a francouzštině je dle kontrolovaného rozdíl mezi *necessary/nécessaire* na straně jedné a *indispensable* (v obou jazycích shodné) zcela evidentní. Účastník řízení dále odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Handyside* proti Spojenému království (č. 5493/72), dle něhož je podle názoru účastníka řízení třeba přídavné jméno nezbytný (*necessary*) chápat jako potřebný, nikoliv nevyhnutelný (*indispensable*) na straně jedné, ani užitečný (*useful*), rozumný, přiměřený, vhodný (*reasonable*) či žádoucí (*desirable*) na straně druhé. Aby byla splněna podmínka potřebnosti (*necessity*), musí existovat závažná potřeba (*pressing need*) a opatření musí být přiměřené (*proportionate*) legitimnímu cíli (*legitimace aim*). Účastník řízení dále uvádí, že s tímto výkladem se ztotožnil i Soudní dvůr Evropské Unie v rozsudcích *Huber* (C-524/06), *Österreichischer Rundfunk* a další (C-465/00), *Parlament* proti *Radě* (C-317/04). Dle kontrolovaného je textace čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES přímo charakteristickou aplikací tzv. dvouprvkového testu nezbytnosti, kdy prvním testem je požadavek nezbytnosti samotné (naléhavé potřeby, kdy zde společenskou potřebu nahrazuje potřeba správce či třetích osob) a druhým testem je požadavek přiměřenosti (nepřevažuje nad právy subjektu údajů).

Účastník řízení také uvádí, že správní orgán prvního stupně zásadně pochybil, pokud považuje stanovisko Ministerstva vnitra k výkladu zákona č. 101/2000 Sb. za irelevantní.

Účastník řízení v rozkladu dále rozvádí ústavněprávní aspekty věci, uvádí, že aby se jednalo o neoprávněné shromažďování osobních údajů ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, musí zásahy do soukromí nabýt určité intenzity, aby se jednalo o zneužívání. V rámci uvedené ustavní licence jsou účastník řízení a jeho členové v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. oprávněni zpracovávat údaje i bez souhlasu subjektu údajů, a to za účelem ochrany svých práv, zejména práva vlastnit a chránit svůj majetek, které vyplývá z čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Uvedené zpracování je tedy výkonem práva na ochranu vlastnictví. Účastník řízení je také přesvědčen, že evidence subjektu údajů v negativním registru SOLUS vůbec nezasahuje do jeho práva na soukromí, zásahem by mohlo být teprve neoprávněné předání třetí osobě, a to ještě pouze v případě, že by dosáhlo intenzity zneužívání. Proto, aby takovému zásahu předešel, požaduje účastník řízení souhlas klienta k dotazu do registru. Účastník řízení také uvádí, že evidence v negativním registru a-priori neznamena předání osobních údajů ostatním členům účastníka řízení. Dále se vyjadřuje k jednotlivým funkcím jím provozovaného negativního registru. Uvádí, že považuje přístup Úřadu, který se soustředí pouze na otázku podmínek zařazení subjektu údajů do registru, ale zcela ignoruje otázku podmínek pro dotaz, za nesprávný a účelově selektivní, přičemž tyto záležitosti jsou neoddelitelně spjaty. Uvádí, že naprostá většina subjektů údajů evidovaných v registru tuto

evidenci nevnímá jako protiprávní zásah do svých práv. Účastník řízení také uvádí, že Úřad nijak nezduvodnil, v čem spatřuje závažnost zásahu do soukromí v případě zpracování informací v negativním registru. Dále konstatuje, že český právní řád vychází z předpokladu poctivosti a otevřenosti, v rámci kterého by si smluvní strany měly poskytovat úplné a pravdivé informace. Evidence v negativním registru SOLUS poté sama o sobě nebrání získat produkty nebo služby, a to i úvěrového charakteru.

Účastník řízení uvádí, že je v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97 nutno zkoumat, zda jednomu základnímu právu nebyla dána nedůvodně přednost před jiným, přičemž k tomuto dle účastníka řízení došlo. Účastník řízení tvrdí, že právo na ochranu vlastnictví má vyšší hodnotu před právem na ochranu soukromí. Dále odkazuje na veřejný zájem na posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů. Účastník řízení také odkazuje na vyjádření Úřadu čj. LEG-6546/09-13/ZVA, odkazuje na stanoviska č. WP 164 a č. WP 65, a z tohoto dovozuje, že má právo zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. Dále poté odkazuje na odborný článek JUDr. Jiřího Maštalky, a na zápis z jednání s JUDr. Alenou Kučerovou dne 23. ledna 2002. Z uvedeného dovozuje svoje legitimní očekávání pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů.

V další části rozkladu se účastník řízení vyjadřuje k otázce neodvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů, kdy právní názor vyslovený v napadeném rozhodnutí odmítá. Odkazuje na souhlas vlastníka sousední nemovitosti s ohlašovanou stavbou podle § 105 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Dále uvádí, že odvolatelností souhlasu by se ztratil rozdíl mezi souhlasem uděleným na dobu určitou a na dobu neurčitou. Tvrdí, že ze směrnice 95/46/ES odvolatelnost souhlasu nevyplývá, a proto nelze argumentovat, že cílem novelizace zákona č. 101/2000 Sb. bylo sjednotit úpravu se směrnicí 95/46/ES. Dále odkazuje na aktuální návrh nařízení, které by mělo směrnici 95/46/ES nahradit, a kde je možnost odvolat souhlas výslovně uvedena. Z toho dovozuje, že tato možnost nyní neplatí. Účastník řízení také uvádí, že možnost odvolat souhlas by zcela popřela smysl negativního registru. K otázce odvolatelností dále odkázal na výsledky kontroly u společnosti CETELEM ČR, a.s. Dále upozorňuje na rozhodnutí předsedy Úřadu zn. SPR-0303/10-18. Z výše uvedeného opět dovozuje své legitimní očekávání. Uvádí také, že stanovisko Úřadu č. 2/2008 se možností odvolání souhlasu nezabývá, a ve stanovisku č. 2/2011 je tato možnost uvedena, ovšem bez odůvodnění.

V poslední části rozkladu účastník řízení uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů, a to zásadou ochrany veřejného zájmu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Zájem na výměně informací o nesplácených závazcích spotřebitelů je dle účastníka řízení totiž veřejným zájmem. Existenci veřejného zájmu poté mají potvrzovat také vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů, České národní banky, Ministerstva vnitra a Národního bezpečnostního úřadu.

Na základě skutečností uvedených v rozkladu tedy účastník řízení navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a správní řízení zastaveno.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

K prvnímu argumentu účastníka řízení, tedy k tomu, že je oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů na základě výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. odvolací orgán uvádí, že se plně ztotožnil se závěry i jejich odůvodněním ze strany správního orgánu prvního stupně. K vlastním argumentům účastníka řízení poté odvolací orgán uvádí následující. Tvrzení účastníka řízení o občanské zdvořilosti v jeho postupu považuje odvolací orgán za účelové, v zásadě absurdní a především pro posouzení dané věci irelevantní (neboť účastník řízení zpracovávat osobní údaje bez souhlasu není oprávněn). K tvrzení účastníka řízení, že rozhodnutí obsahuje závěr o tom, že získání

souhlasu, jež zákon nevyžaduje, vede ke ztrátě zákonného oprávnění zpracovávat osobní údaje na základě výjimky, poté odvolací orgán uvádí, že tento závěr se v napadeném rozhodnutí nikde nenachází. K otázce, od kdy deklaruje účastník řízení fungování registru pouze na základě souhlasu, odvolací orgán uvádí, že se jedná o podružnou otázku, která nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv; vzhledem k existenci právní úpravy ochrany osobních údajů, jejímž pohledem je současná činnost účastníka řízení posuzována, je ovšem zřejmé, že přinejmenším po celou dobu platnosti zákona č. 101/2000 Sb. je negativní registr prezentován jako zpracování se souhlasem subjektu údajů, což potvrzuje i sám účastník řízení.

Účastník řízení dále argumentuje plněním obecné povinnosti odborné péče. K rozsudku Nejvyššího soudu (sp. zn. 32 Odo 1726/2006) a z něj dovozované nezbytnosti v souvislosti s povinností postupovat s odbornou péčí, odvolací orgán uvádí, že se na posuzovanou věc nevztahuje a týká se odlišné situace. V daném rozsudku soud posuzoval otázku ověření existence vlastnického práva (k vozidlu), přičemž možnost tohoto ověření nezasahuje do práva na soukromí a lze jej provést v součinnosti s tvrzeným vlastníkem. Nutnost ověření informací z nezávislých zdrojů poté z uvedeného rozsudku nijak nevyplyvá.

Ve vztahu k posouzení povinnosti úvěruschopnosti podle zákona č. 145/2010 Sb. odvolací orgán uvádí, že tuto otázku správní orgán prvního stupně posoudil správně a také se s ní řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Tvrzení účastníka řízení, že použití slova nezbytné v § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. odpovídá povinnosti dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., je nesprávné. Nezbytnost je v ustanovení zákona § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. vázána na získání dostatečných informací, a to i od spotřebitele. Je tedy zjevné, že věřitel podle zákona č. 145/2010 Sb. nemá povinnost nahlížet do dlužnického registru vždy, ale pouze tehdy, pokud považuje takové nahlížení za nezbytné. Uvedené ustanovení poté nijak neukládá dlužnické registry vést, neupravuje jejich režim, pouze předpokládá jejich existenci. Z tohoto samotného předpokladu ovšem nelze dle odvolacího orgánu nijak dovozovat to, že by mohly obsahovat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Současně lze také uvést, že uvedené znění naopak vyvrací tvrzení účastníka řízení, že jeho členové mohou nahlížet do registru pouze se souhlasem žadatele o úvěr; ze znění citovaného ustanovení vyplývá, že pokud věřitel takového ověření vyhodnotí jako nezbytné, může do dlužnických registrů nahlédnout i bez souhlasu subjektu údajů, neboť právě v tomto případě se jedná o výjimku dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. To tedy znamená, že každý provozovatel dlužnického registru (vedeného v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., tedy se souhlasem dlužníka) je dle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. povinen poskytnout jím zpracovávané osobní údaje každému věřiteli i bez souhlasu tohoto dlužníka (tedy v případě, pokud je sám na základě souhlasu uchovává). Za stejných podmínek poté musí dle § 9 odst. 2 zákona č. 145/2010 Sb. osoba, která dlužnický registr vede, umožnit nahlížení i věřitelům z ostatních členských států Evropské unie.

Odvolací orgán tedy uzavírá, že vlastní znění § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. nemá žádnou přímou ani nepřímou souvislost s tím, za jakých podmínek bude dlužnický registr veden, a tedy na to, za jakých podmínek účastník řízení zpracovával osobní údaje ... a ..., a řeší pouze otázku nahlížení do tohoto registru.

Odvolací orgán neshledal v napadeném rozhodnutí ani rozpor se směrnicí 2008/48/ES. Jak vyplývá z recitálu 28 této směrnice, evropský zákonodárce předpokládá, že právní a faktické okolnosti mohou vyžadovat, aby se vyhledávání v databázích lišilo co do rozsahu. Pokud by tedy platily závěry účastníka řízení, nebyl by k takovým odlišnostem důvod, resp. byly by v rozporu se směrnicí. Z uvedeného tedy vyplývá, že směrnice, resp. evropský zákonodárce primárně předpokládá, že databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti jsou v jednotlivých členských státech zřízeny zákonem a zákon stanovuje odlišná pravidla pro jejich vedení, rozsah údajů a přístup k nim. Skutečnost, že v České republice takový zákon není, ještě neznamená, že lze takovou databázi zřídit pouze na základě obecného zákona

č. 101/2000 Sb., resp. že je možné dovozovat nezbytnost takového zpracování a shromažďovat osobní údaje v negativních databázích bez souhlasu subjektů údajů. Současně samotná směrnice v čl. 9 odst. 4 výslovně uvádí, že jí není dotčena ochrana osobních údajů upravená směrnicí 95/46/ES. Pokud se jedná o čl. 8 odst. 1 směrnice č. 2008/48/ES, tak tento byl doslova převzat v § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., proto zde ani k nedostatečné harmonizaci právních předpisů nemůže dojít, a nelze z něj dovozovat nic více, než ze samotného zákona č. 145/2010 Sb.

Ohledně rozporu rozhodnutí se směrnicí 95/46/ES, resp. odkazu účastníka řízení na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci ASNEF, odvolací orgán uvádí, že účastník řízení tento rozsudek zřejmě nepochopil, neboť ten se týká situace, kdy zákon stanovuje omezení pro zpracování osobních údajů způsobem, který je v rozporu s čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES. Naopak rozhodnutí dozorového orgánu vydané v souladu se zákonem takovým omezením být z povahy věci nikdy nemůže. Pouze na okraj lze poznamenat, že pokud by dlužnické registry byly upraveny zvláštním zákonem, nejednalo by se o zpracování na základě čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES, ale o zpracování dle čl. 7 písm. a) této směrnice, a proto by se nejednalo o zvláštní požadavek pozměňující rozsah jedné ze zásad upravených v čl. 7 směrnice 95/46/ES.

Ve vztahu k nezbytnosti zpracování a otázce alternativních možností odvolací orgán uvádí, že argumentace účastníka řízení o významu pojmu nezbytnost (necessary) ve vztahu k závěru napadeného rozhodnutí, že negativní registr SOLUS je pro členy účastníka řízení sice vhodným, ale nikoliv nezbytným, resp. nutným pomocníkem, je nesrozumitelná, resp. není zřejmé, čeho jí chce účastník řízení dosáhnout. Uvedený význam pojmu nezbytný, tak jak jej účastník řízení předkládá, totiž tento závěr správního orgánu prvního stupně nijak nerozporuje.

Správní orgán prvního stupně také správně posoudil stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. března 2013. Dle § 28 odst. 1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb. se Úřad jako nezávislý orgán ve své činnosti řídí pouze zákony a jinými právními předpisy. Snaha Ministerstva vnitra (které zastává logicky ve vztahu k ochraně osobních údajů často opačné názory) je proto zjevným pokusem o zasahování do této nezávislosti. Skutečnost, že je Ministerstvo vnitra věcným gestorem je poté irelevantní, neboť je tím vyjádřena pouze skutečnost, že ve vztahu k případným návrhům novelizace zákona č. 101/2000 Sb. jsou tyto předkládány do vlády prostřednictvím ministra vnitra, neboť předseda Úřadu členem vlády není. Uvedené má tedy souvislost pouze s legislativním procesem.

K otázce existence alternativy odvolací orgán dále uvádí, že tato skutečnost není okolností, která by při aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. byla významná. Je zcela standardní situací, kdy alternativa pro určitý záměr správce neexistuje a jediným způsobem, jakým může tento správce zpracovávat osobní údaje, je souhlas subjektu údajů. Neplatí tedy, že každý cíl, resp. účel zpracování, musí být pro správce dosažitelný zpracováním osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů; žádný správce nemá subjektivní právo na zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů.

Odvolací orgán dále k posouzení zpracování z ústavněprávního hlediska uvádí, že neshledal existenci žádného práva účastníka řízení, které by bylo napadeným rozhodnutím ohroženo. Ačkoliv účastník řízení tvrdí, že se jedná o zásah do jeho práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, nijak tento zásah nespecifikuje. Odvolací orgán je toho přesvědčen, že v souvislosti s předmětným negativním registrem k žádnému zásahu do vlastnického práva účastníka řízení ani jeho členů nedochází. Nepochybně dochází ke zvýšení podnikatelského rizika jejich podnikání a snížení jejich ziskovosti, z čl. 11 Listiny základních práv a svobod ovšem nelze dovodit, že by každý podnikatel měl právo na bezrizikové a ziskové podnikání bez ohledu na práva (zde ochranu soukromí) ostatních.

Odvolací orgán dále konstatuje, že právo na informační sebeurčení zahrnuje primárně právo každého rozhodnout o tom, komu a za jakých podmínek budou jeho osobní údaje sdělovány (viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10). Zásah do tohoto práva je možný pouze, pokud je stanovený zákonem, sleduje legitimní účel a je proporcionální, tedy přiměřený sledovanému účelu. Dle odvolacího orgánu majetkový zájem členů účastníka řízení na udržení či vytváření zisku z jejich podnikatelské činnosti a minimalizaci podnikatelského rizika není přiměřeným důvodem pro zásah do soukromí jejich klientů. Právní řád umožňuje v případě, kdy klient nesplácí poskytnutou půjčku či službu, členům účastníka řízení svoje práva uplatňovat před soudy a následně vymáhat např. prostřednictvím soudních exekutorů, proto jistě nelze hovořit o omezení či zásahu do práva vlastnit či chránit svůj majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Úvaha účastníka řízení o tom, že vytvoření databáze není zásahem do soukromí, a že tím je až neoprávněné předání osobních údajů třetí osobě, je v zásadním rozporu s vnímáním práva na soukromí jak v judikatuře Ústavního soudu, tak Evropského soudu pro lidská práva (systematické sbírání a uchovávání osobních údajů je zásahem do soukromého života, viz např. rozhodnutí ve věci Rotaru proti Rumunsku, P.G. a J.H. proti Spojenému království). Je nepochybné (i díky řadě historických zkušeností), že jakékoliv vytváření databází, evidencí, registrů (nejenom negativních) významným způsobem zasahuje do soukromí každého, a proto musí být zákonné, důvodné a proporcionální sledovanému účelu a cíli, a v případě negativních databází by dle názoru žalovaného mělo být vždy podloženo výslovnou zákonnou úpravou právě s ohledem na charakter shromažďovaných informací (tj. negativní informace o člověku).

Míru zásahu do soukromí a riziko takového zpracování poté dle odvolacího orgánu zvyšuje, že účastník řízení není ve vztahu k subjektům údajů v žádném vztahu. Jinými slovy, existuje zde subjekt, který se rozhodl, že bude shromažďovat od věřitelů osobní údaje. Z tohoto hlediska je bez významu, že se jedná o zájmové sdružení právnických osob, neboť ani tato právní forma nic nemění na tom, že subjekty údajů s touto právnickou osobou nejsou v žádném vztahu. Odvolací orgán proto nemůže akceptovat, aby si mohl jakýkoliv subjekt libovolně vytvořit dlužnický registr s tím, že se domluví s věřiteli, že za účelem ochrany jejich práv mu budou poskytovat osobní údaje dlužníků bez jejich souhlasu, jak uvádí účastník řízení. Ve vztahu k § 9 zákona č. 145/2010 Sb. poté odvolací orgán konstatuje, že žádný zákon nijak nedefinuje, co se myslí databází umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, tedy kdo může být jejím správcem, kdo do ní může přispívat, jaké osobní údaje může obsahovat a po jakou dobu. Bez této zvláštní právní úpravy, kterou nelze dovodit ani ze zákona č. 101/2000 Sb. je tedy dle odvolacího orgánu třeba, aby osobní údaje v takové databázi byly vždy zpracovávány na základě souhlasu subjektu údajů, který se svobodně rozhodne, zda svoje osobní údaje poskytne, komu, na jakou dobu a v jakém rozsahu. Z uvedeného tedy vyplývá, že zásah do soukromí spočívá také v tom, že by zde mohl existovat subjekt, který bude mít detailní přehled o majetkových poměrech subjektu údajů (negativních), a který tyto informace bude zpracovávat bez jeho souhlasu i bez jakéhokoliv zákonného zmocnění.

Ke stručnému shrnutí funkce negativního registru provozovaného účastníkem řízení, resp. tvrzení, že členové účastníka řízení mají přístup k datům pouze na základě individuálních dotazů a se souhlasem subjektu údajů, odvolací orgán odkazuje na výše uvedené, tedy že věřitelé podléhající zákonu č. 145/2010 Sb. jsou oprávněni do dlužnického registru (tedy i registru účastníka řízení) nahlížet na základě § 9 tohoto zákona i bez souhlasu subjektu údajů. Z tohoto ustanovení poté nelze nijak dovodit, že by provozovatel databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti (tj. i účastník řízení) měl poskytovat informace pouze svým členům a ne jakémukoliv věřiteli podle zákona č. 145/2010 Sb., naopak ustanovení § 9 odst. 2 tohoto zákona zjevně směřuje k rovnému přístupu všech věřitelů k údajům v databázi.

Pokud účastník řízení uvádí, že naprostá většina subjektů údajů evidenci v negativním registru SOLUS nevnímá jako protiprávní zásah do svých práv, je toto nutno přičíst spíše

nedostatečné vědomosti subjektů údajů o jejich právech, tedy právu souhlas neudělit, resp. souhlas odvolat. Na základě upozornění účastníka řízení proto tuto skutečnost Úřad vnímá jako svůj dluh ve vztahu k informovanosti veřejnosti o jejich právech, který je třeba v budoucnu napravit.

K legitimnímu očekávání účastníka řízení ohledně výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. odvolací orgán uvádí, že k jeho vzniku nejsou splněny zákonné podmínky. Účastníkem řízení uváděné sdělení Úřadu zn. LEG-6246/09-13/ZVA není jednak rozhodnutím Úřadu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, a také není ani podepsáno žádným zaměstnancem Úřadu a není tedy zřejmé, kdo a na základě čeho je jeho autorem. Názor uvedený v daném stanovisku vychází z předpokladu výslovné právní úpravy provozování registru, jak již uvedl správní orgán prvního stupně a dále, pokud by tomu tak nebylo, byl by naopak v rozporu s rozhodovací činností Úřadu, konkrétně s kontrolním závěrem z kontroly provedené u účastníka řízení v roce 2004 inspektorkou RNDr. Kamilou Bendovou, CSc. Odkaz na veřejné články JUDr. Jiřího Maštalky nijak nemůže správní orgán vázat, a to i tehdy, pokud se jedná o jeho zaměstnance, odkaz účastníka řízení na jednání ze dne 23. ledna 2002 považuje odvolací orgán za nepřípadný, neboť ze zápisu z tohoto jednání žádné skutečnosti o akceptování § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nevyplývají. V případě bodu 2) zápisu se zmínka o zpracování údajů dlužníků bez souhlasu týká členů účastníka řízení, nikoliv jeho samotného a jeho negativního registru; u bodu 4) ze zápisu nijak nevyplývá, že by zapsaný názor byl stanoviskem zástupců Úřadu, spíše se jedná o úvahu účastníka řízení, kterou prezentoval, a v bodě 5) je naopak řešena otázka souhlasu se zpracováním. Odvolací orgán tedy konstatuje, že otázku legitimního očekávání účastníka řízení správní orgán prvního stupně správně a řádně vyhodnotil.

Další část rozkladu účastníka řízení se zabývá otázkou neodvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů. Odvolací orgán shledal argumentaci správního orgánu prvního stupně k této otázce za plně dostatečnou a vyčerpávající. Účastník řízení v zásadě opakuje stejné argumenty, které již uplatnil před správním orgánem prvního stupně, a se kterými se správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.

Ke srovnání se souhlasem dle § 105 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), odvolací orgán uvádí, že souhlas vlastníků sousedních nemovitostí je podmínkou pro udělení souhlasu stavebního úřadu s ohlášenou stavbou; právo realizovat stavbu je tedy odvislé od existence souhlasu stavebního úřadu jako veřejnoprávního aktu a nikoliv od trvání souhlasu vlastníka sousední nemovitosti (ten je pouze podmínkou pro jeho udělení).

Dále odvolací orgán konstatuje, že skutečně neexistuje rozdíl mezi souhlasem se zpracováním osobních údajů uděleným na dobu určitou nebo neurčitou; doba zpracování osobních údajů je totiž stanovena nezávisle a to v souladu s § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. (tj. pokud souhlas je udělen na dobu delší, než která je nezbytná ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., má vždy přednost zákonné ustanovení před zněním souhlasu).

K dalším tvrzením v rozkladu odvolací orgán uvádí, že § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), neupravuje otázku odvolání souhlasu, ale princip opt-out, tj. vyslovení nesouhlasu se zasíláním obchodních sdělení. Odvolací orgán dále uvádí, že právě kvůli subjektům, jako je účastník řízení, je zjevně nezbytné doplnit do nové evropské právní úpravy výslovně neodvolatelnost souhlasu, ačkoliv jsou takovéto samozřejmé věci v právních předpisech nadbytečné. Souhlas se zpracováním osobních údajů je obecným institutem, který se týká řady oblastí zpracování osobních údajů, a proto jej nelze vykládat účelově ve vztahu k jednomu registru. Z tohoto důvodu nelze jakkoliv přihlížet k tvrzení účastníka řízení o popření smyslu negativního dlužnického registru v souvislosti s neodvolatelností souhlasu.

K otázce legitimního očekávání odvolací orgán odkazuje opět na napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dále uvádí, že vlastní závěr rozhodnutí předsedy Úřadu zn. SPR-0303/10-18, ačkoliv se na danou situaci nevztahuje, považuje za nesprávný a překonaný mj. rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 7 A 110/2010-34 ze dne 29. června 2011. Odvolatelnost souhlasu se zpracováním osobních údajů poté jednoznačně potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku čj. 8 Ca 95/2009-73 ze dne 23. května 2013. Neodvolatelnost souhlasu poté dle názoru odvolacího orgánu výslovně nepotvrdil ani účastníkem řízení kontrolní závěr z kontroly u společnosti CETELEM ČR, a.s. (ze dne 15. srpna 2005).

Poslední část rozkladu se zabývá otázkou zásady ochrany veřejného zájmu. Účastník řízení argumentuje rolí finančních institucí z pohledu jejich podílu na naplňování příjmové stránky státního rozpočtu, jakož i na makroekonomickém významu podpory spotřeby domácností cestou jejího financování. Odvolací orgán k tomuto uvádí, že demokratický právní stát není založen na zájmech konkrétních podnikatelských a lobbyistických skupin, a to bez ohledu na jejich hospodářskou nebo finanční sílu. Veřejný zájem tedy nemohou definovat finanční instituce, ale veřejný zájem definuje zákonodárce, což se v této věci nestalo. Stejně tak zájem spotřebitelů (subjektů údajů) na ochraně před předlužením je nepochybně legitimní, nelze jej ale bez výslovné zákonné úpravy spotřebiteli vnucovat. V daném případě projevíli ... i ... vůli nebýt součástí dlužnického registru a vystavili se sami riziku předlužení, a pokud zákon nestanovuje nic jiného, nelze je proti jejich výslovné vůli „chránit“ a v dlužnickém registru jejich osobní údaje bez jejich souhlasu uchovávat. Vyjádření bezpečnostních složek je poté pouze další skutečností, která odvolací orgán utvrzuje v tom, že napadené rozhodnutí je správné a ve veřejném zájmu, tj. v zájmu na ochranu soukromí občanů České republiky. Je totiž zřejmé, že zájem bezpečnostních složek vědět pokud možno vše, je naplňován i spoluprací se soukromými subjekty a snahou obejít zákonnou regulaci jejich činnosti tam, kde by jim zákonodárce takové zpracování osobních údajů nikdy nedovolil. Odvolací orgán tedy neshledal námitku účastníka řízení důvodnou a naopak konstatuje, že napadené rozhodnutí je plně v souladu se veřejným zájmem.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 16. srpna 2013

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková